

červen 2015

SETEKÁNÍ

římskokatolická farnost při kostele sv. Janů v Brně-Bystrci • občasník

**Národní
eucharistický
kongres 2015**

Symbolika loga Národního eucharistického kongresu 2015

Hlavním motivem loga jsou ruce, které symbolizují smlouvu, spojení a jednotu. Ruka je také symbolem oběti – nabídnuté pomoci. Ruce v logu mají zároveň připomínat ruce kněze, který je při eucharistické modlitbě vztahuje nad chléb a víno. Hlavní motiv loga je umístěn ve čtyřech kapkách, které dohromady tvoří kříž. Žlutooranžová barva představuje barvu dozrálých klasů, zelená barva vína. Červená připomíná Kristovu krev a modrá Pannu Marii stojící pod křížem. Červená a modrá jsou zároveň barvami národními. Všechny čtyři kapky spojuje Eucharistie – střed našeho života.

Milí farníci,

Kristus svým učedníkům říká: „Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.

V Eucharistii nám zanechává konkrétní, hmatatelný pokrm pro věčný život. Naše nesmrtelná duše potřebuje být živena samotným Bohem. Nejsvětějšího pokrmu a podílu na Kristově oběti se nám dostává při mši svatě.

Kristus zpřítomněný ve svatostáncích kostelů na celém světě, přebývá uprostřed svého lidu, aby každý z nás mohl z tohoto daru neustále čerpat posilu.

Abychom si to ještě intenzivněji uvědomili, svolávají čeští a moravští biskupové Národní eucharistický kongres, který vyvrcholí letos na podzim právě v Brně a bude předstupněm 51. mezinárodního eucharistického kongresu, jenž proběhne v lednu 2016 na Filipínách.

Využijme tuto velkou šanci k prohloubení nauky o Eucharistii a k oživení a posílení osobního vztahu k Pánu Ježíši, který sám je Obětí této Smlouvy nové a věčné.

(z poselství na www.nek2015.cz)

Téma čísla: Eucharistie – smlouva nová a věčná

O posvátných znameních

Eucharistie a znamení kříže

Významný německý kněz, filosof a katolický teolog Romano Guardini napsal mj. útlou, avšak velmi užitečnou knížku O posvátných znameních. Česky vyšla ve třech vydáních a máme ji též v naší farní knihovně. První kapitolu v ní věnuje znamení kříže. Uvádí příležitosti, při kterých se věřící žehná křížem: „Kříž děláme před modlitbou, aby nás spořádal a usebral, aby soustředil naše myšlenky a srdce i vůli k Bohu. Po modlitbě, aby v nás zůstalo, co nám Bůh daroval. V pokušení, aby nás posilnil. V nebezpečí, aby nás chránil. Při žehnání, aby naše duše přijala plnost Božího života a aby v ní všechno bylo zúrodněno a posvěceno.“

Výčet nemusí být úplný, je však pozoruhodné, že v něm není uvedeno, že věřící má dělat znamení kříže před svatým přijímáním. Na druhou stranu, kdyby tomu tak mělo být, určitě by to tento renomovaný teolog neopomenul uvést.

Z rozboru mše svaté je patrné, že věřící dělá znamení kříže vždy spolu s ostatními přítomnými: na začátku mše, před evangeliem a na konci mše svaté.

Lze tedy učinit závěr, že před svatým přijímáním se znamení kříže nemá (nemusí) dělat.

Znamení kříže doprovázím (v duchu nebo nahlas) slovy „Ve jménu Otce, i Syna i Ducha svatého. Amen“. Souhrnně tedy „ve jménu Páně“. Při svatém přijímání přijímám tělo Páně. Připadá mi proto dosti nelogické a zcela nadbytečné přijímat tělo Páně ve jménu Páně. A za ještě méně logické považuji děláni kříže po svatém přijímání.

Znamení kříže před nebo po svatém přijímání tedy lze považovat za jakousi nadbytečnou (a dle mého názoru i nepatřičnou) aktivitu. Přitom se naskýtá otázka, zda často nejde o prázdné zvykové gesto bez vnitřního obsahu (a tím pádem i užitku).

Přijetí těla Páně považuji za dar, posvátnou a intimní záležitost, kterou není třeba doprovázet žádnými dalšími posvátnými znameními.

F.Z.

Eucharistie je svátost dnes „populární“, ale tím není řečeno, že je dostatečně pochopená. Snad nejvíce lidí chápe, že je to posila sjednocení s Kristem. To je jistě správné. Stojí ale za to si uvědomit, co všechno eucharistie může a má posilovat: naši ochotu nést obtíže, naši ochotu sloužit bližním a přijímat je, naši jistotu, že nás Bůh miluje - tedy naši víru. Naši víru, která je zcela prakticky naším sjednocením s Bohem v běžném životě. A také naši víru, že patříme jako živé údy do církve - a že je to velká výhra pro celý náš život.

P. Aleš Opatrný (z knihy Můžeme se ještě změnit?)

Inspirace

Když kněz zdvihá patenu

Při mši svaté, když kněz zdvihá patenu, vlož do ní všechno trápení (např. farář dlouho kázal, zmeškal jsem autobus...).

Když kněz zdvihne kalich, polož do něj všechny bolesti (bolel mě zub, měla jsem vysoký tlak, urazil mě manžel, aj.)

Dříve než se kněz dotkne Nejsvětější oběti, jde si umýt ruce. Co to znamená? Před celou církevní obcí říká: „Jsem takový hříšník, jako ty. Já se jdu dotknout Nejsvětějšího. Já jsem slabý a hříšný. Omyje si symbolicky ruce. Tehdy si ty umyj srdce a polož ho na oltář. Ten dar je nejkrásnější.

A naráz mají smysl tvé starosti, bolesti a celý tvůj život. Když kněz promění chléb a víno na Tělo a Krev Kristovu, promění i tvoje dary. A řekne: „Přikaz svému andělovi, aby přenesl tyto dary na Tvůj nebeský oltář.“ On to přenese a tam nahoře máš ty dary proměněné. A odtud kupuješ lístek svému otci, svému synovi, své matce, dceři, kamarádovi, kamarádce... To je mše svatá. Ta pokračuje v životě a život pokračuje ve mši svaté. A tak trápení, bolesti i tvůj život naráz mají smysl. **P. Marian Kuffa** (z promluvy)

Svědectví

Naplnila mě velká radost

Do svých 35 let jsem žila bez Boha a bez naděje. V té době se rozpadlo naše manželství a zůstala jsem sama se dvěma děvčátky. Všimla jsem si, jak se jedna kolegyně v práci jaksi podivně změnila, začala se najednou chovat mile a příjemně, což nám bylo podezřelé. Jednoho dne se mi svěřila, že začala navštěvovat jakýsi křesťanský sbor, pozvala mě a já pozvání přijala. Tak jsem se ocitla i s dětmi v křesťanském protestantském prostředí a nestačila jsem se divit. Tohle divení ale netrvalo dlouho a já jsem uvěřila a přijala Ježíše jako svého Pána a Spasitele. Tento sbor jsem navštěvovala 18 let, a nejen navštěvovala, ale byla i aktivní. Ale najednou mi připadalo, že se necítím svobodná, ani duchovně nerostu. Moje kamarádka to vystihla tak, že „je mi ta baptistická košilka příliš těsná“. A tak jsem prošla katolickou duchovní obnovou a po nějakém čase i mnoha modlitbách jsem přestoupila do katolické církve. Mojí největší motivací byly svátosti a především Eucharistie. V žádné jiné církvi se nepřijímá tělo a krev Krista tímto způsobem. Když jsem se dozvěděla, že Eucharistie je živým srdcem církve, že moc, jakou má kněz nad eucharistickým tělem Krista, je tajemná a nepochopitelná, že dává lidem Vykupitele "in persona" osobně, naplnila mě velká radost a spěchala jsem, abych mohla Krista takto přijímat. Pokřtěná jsem byla v roce 1953 - ale ne vychovávána ve víře - první přijímání i biřmování v r. 2005. Díky Bohu, který koná vše ve „svém čase“.

D. Š.

Chléb

*Kdo z nás by dokázal sám sebe dát?
 Druhým jen dobré ze srdce přát.
 Položit život za svoji rodinu,
 vytrpět bolesti a umřít za vinu.
 Vinu, co nesou si národy světa,
 Nechat se zabít, když život vzkvétá.....
 On však se neptal, je-li to třeba.
 Sám sebe proměnil ve skývu chleba.
 Ve věčnou potravu, posilu duší,
 Pokleknout, děkovat, modlit se sluší.
 Tancujeme, plesejme – Pán se nám dává.
 V podobě hostie manou se stává.
 On nám dal vše. Co my mu dáme?
 Vždyť všechny dary od něho máme.
 Darujeme ze srdce druhým svou lásku,
 riskujeme pohodlí, čest dejme v sázku.
 Ať je nám právě Pán příkladem,
 úhelným kamenem, pro náš dům základem....
 Stokrát když v životě padneme do prachu cest,
 Pán je vždy připraven všechny nás nést... -km-*

MODLITBA

Pane, děkujeme ti, že nám dáváš své světlo. Prosíme, sešli na nás svého svatého Ducha.

Přijď Duchu svatý, otevři naše srdce, abychom alespoň trochu pochopili krásu svátosti eucharistie. Pomož nám, Duchu svatý, abychom se moudře otevírali všemu, čím nás chceš obdarovat, abychom tomu rozuměli a skutečně to žili. Pomoz nám, Pane, abychom nežili povrchně, ale aby se náš život stal duchovní bohoslužbou před tvou tváří. Amen.

Očima prvokomunikantů**JAK BYLO V DOUBRAVICI**

Když jsme se auty dopravili k faře, byl nás plný počet 13. Jeli jsme do Doubravice proto, abychom se připravili na svátost smíření a na první svaté přijímání. V pátek jsme toho moc nestihli. Jen jsme se zabydleli, a po večeři nás přišel navštívit sv. Petr, který s námi mluvil o svém životě a o životě svého bratra. Večer nám četla paní Jana. Kluci svítili baterkou, takže se nedalo usnout.

Další den jsme šli na dlouhý výlet a plnili jsme úkoly. Po návratu byl oběd, a po něm jsme šli hrát vybíjenou. Potom nás zavolali zpět na faru a pekli jsme chleba.

V neděli jsme šli na mši svatou do místního kostela. Potom jsme odjeli do Brna.

Nikolka Tešnarová

A tuto už jste četli?

Četli jste zajímavou knížku? Nenechte si to pro sebe a zkuste se několika slovy podělit o dojmy, které na Vás zanechala! Využijte tuto rubriku a doporučte titul ostatním! Máte-li zajímavý tip, ozvěte se do redakce!

Ellias Vella: SÍLA EUCHARISTIE

• rok vydání 2011, Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří

Již dříve se mi dostala do ruky kniha Síla Eucharistie. Autor patří do františkánské rodiny, je členem řádu menších bratří – minoritů. Ukazuje, jak se praktickou cestou stát eucharistickým člověkem, jak dovolit, aby nás přijímání eucharistie skutečně proměňovalo. Ukazuje eucharistii jako zdroj našeho uzdravení a naší vnitřní proměny. Ráda bych se s vámi podělila o pár autorových myšlenek a zamyšlení.

Je třeba si uvědomit, že slavení liturgie není vzpomínkou na minulost. V liturgii prožíváme něco, co sice v minulosti začalo, ale stále trvá, a proto je stále aktuální.

Proč nám Ježíš zanechal právě dar eucharistie? Chtěl zůstat s námi. Je to nejnádhernější projev Božího přátelství k nám. Eucharistie je svátostí lásky. Setkáváme se v ní s Ježíšem, svým Bohem, jako s přítelem. Právě v ní dosahuje naše modlitba a naše přátelství s Bohem vrchol. Ježíš chtěl s námi zůstat a přál si, abychom měli mnoho příležitostí, jak se s ním setkat. Ve slově Božím, můžeme se s ním setkat, když se modlíme a promlouvá k nám i skrze jiné lidi. Eucharistie nás učí milovat a zároveň je plodem lásky k nám. A tou láskou je Bůh.

Pro lidi, kteří milují Boha a chtějí ve svém duchovním životě kráčet vpřed, je eucharistie nepostradatelná. Je pokrmem, který potřebuje jak dítě, tak zralý křesťan, a to až do konce života. Jedině skrze eucharistii totiž můžeme růst. Eucharistie rovněž uzdravuje naše tělo, ducha i duši. Proto ji nazýváme královnou svátostí.

Pokrm, jímž je eucharistie, se nestává součástí mého těla, ale Ježíš mě proměňuje v sebe. Když přijímám eucharistii, měním se v Ježíše. Přijímáním eucharistie se stále více uskutečňuje to, o čem píše sv. Pavel: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20).

Sjednocujeme se s ním a necháme se jím proměňovat. Znamená to, že postupně přijímám zkušenosti modlícího se Ježíše, trpícího Ježíše i radujícího se Ježíše. Stávám se jím. Ježíš nás sám zve, abychom se s ním sjednotili. Ježíš nám dává úplně všechno – svou slávu, moc, tělo, krev, svůj život, svého Ducha i svou Matku Marii. Takový je eucharistický Ježíš – bez výhrad dává člověku sám sebe i vše, co má. To je agapé – láska bez podmínek.

Eucharistický člověk kolem sebe šíří pokoj, nejprve se nechá pokojem naplnit a pak ho rozdává dál. Kéž se i nám podaří být takovými lidmi.

Je to nádherná kniha, která mě velice obohatila.

-jm-

Nevšední zážitek

Farní pouť do Křižanova

V sobotu 30. května jsme se sešli u fary, abychom se vydali na farní pouť. A protože pan farář je člověk milující překvapení, připravil si je pro nás i tentokrát, a to bohatě.

Řidič autobusu nás vezl „vycházkovým“ tempem okresními silnicemi a my si říkali, že je to asi výlet spojený s prohlídkou kraje. Až po příjezdu do Křižanova jsme se dozvěděli, že řidičem nebyl nikdo jiný než křižanovský pan farář otec Tomáš Holcner, který si z důvodu utajení nevzal kolárek. Na náměstí nás čekala paní Vodičková, vitální žena hluboce důchodového věku, která si předsevzala postavit v Křižanově památník zdejší rodačce sv. Zdislavě a se souhlasem otce Tomáše začala svůj záměr uskutečňovat. S pomocí Boží a mnoha dobrých lidí sesbírala dosud více než 6 milionů Kč, přemluvila sochaře Otmara Olivu, nechala posvětit základní kámen v Římě (u toho byl i náš otec Pavel) ...

Památník stojí, socha sv. Zdislavy bude ulita v nejbližších dnech a na 27. září je naplánována slavnostní mše a otevření památníku. Jsme zvaní! Všichni jsme jen lapali po dechu a žasli nad touto úžasnou paní a její „tvrdohlavostí“, jak svoje zaujetí pro věc sama označila. A v duchu jsme si přáli aspoň kousek její odvahy, vytrvalosti a víry v dobrý konec. Poté jsme vstoupili do novotou zářícího opraveného místního kostela a obdivovali zrenovovaný oltář, bělostné sousoší sv. Zdislavy a jejího manžela Havla z Lemberka, moderní oltář ze skla a kovu v bývalé pohřební kapli, okna

malovaná nám známým Ludvíkem Kolkem (malba v apsidě našeho kostela) i lesknoucí se mramorovou podlahu, kterou nedávno leštilo 35 dobrovolníků z farnosti (a to je sotva poloviční oproti naší). Zde nás otec Tomáš oficiálně přivítal a popovírával nám o svém nástupu do farnosti, problémech, které musel řešit i o farnosti samé. Mnohá z jeho slov přesně popisovala i situaci u nás. Pak jsme se pomodlili nejen Radostný růženec a poté vyslechli přednášku místního farníka o historii Křižanova. Dále jsme si prohlédli kapli svaté Barbory, jejíž zámek a masivní klíč se stal hlavolamem pro některé z nás. Hlavolam byl včas úspěšně vyřešen a my se přesunuli do opravené farní stodoly, kde nás čekal oběd a další překvapení. K obědu se totiž podávala i točená limonáda a pivo a za pípou v zástěře jako hospodský nestál nikdo jiný než otec Tomáš – a točil dobrou míru! Během oběda jsme se dozvěděli, že tato místnost s výčepem je využívána nyní pro různé farní akce ale i soukromé akce farníků (oslavy, svatby, pohřby). Byly nám představeni ti, kteří nám oběd nachystali a roznášeli. Jednou z nich byla čerstvě vdaná sestra otce Tomáše s manželem, což bylo alespoň pro mě osobně další překvapení. Onen mladík totiž vyrostl v Žabovřeskách a po krátkém rozhovoru jsme zjistili, že moje prababička a pradě-

deček byli jeho praprababičkou a prapradědečkem. Inu svět je malý a o náhody tu opravdu není nouze. Po dobrém obědě a čaji či kávě nás otec Tomáš po skupinkách provedl sousedící farou, která se pod jeho vedením změnila v nádherné a útulné místo. Přizemí slouží farníkům včetně malé kuchyně. V patře má byt otec Tomáš a vešel se tam i bývalý pan farář, který zde po nástupu otce Tomáše dožil. Vyprávěl, jak elektřinu sekali společně s naším otcem Pavlem (ten je přece původně elektroinženýrem), který v této farnosti kaplanoval o prázdninách během studií v Římě. Při vyprávění, jak snížil náklady za topení na faře z ročních 100 tisíc na 30 tisíc, a dalších technických detailech, jsme pochopili, že máme před sebou člověka mnoha umů a povolání i Povolání. A také nám začalo docházet, že oprava střechy na naší faře by nemusela být jen „záchrannou akcí“, ale i startem k nové podobě naší řady let stagnující farnosti.

Bude záležet na nás, otec Pavel sám všechno zařídit opravdu nemůže. Po prohlídce jsme se vydali na pěší pouť na kopeček zvaný Svatá, který navštěvovala svatá Zdislava. Méně zdatní farníci pak využili přistaveného mikrobuse. Cestou do Kadolce nás zastihl déšť, nebyl však příliš hustý a u kapličky v Kadolci už vykouklo slunce. Zde už čekala milá místní farnice, která nás pustila do kapličky, kde jsme se společně pomodlili, uschli a pak už hurá na Svatou. Před odchodem nás čekalo další překvapení, když se odkudsi vynořil vojenský džíp s přívěsem naložený lavičkami. Z džípu vystoupil v kanadách

a vojenském oblečení otec Tomáš, převzal od místních krabice s koláčky i várnice s čajem a nabral i několik hůř chodících. Nádhernou loukou a lesem jsme brzy dorazili na vrchol Svaté k „lesnímu“ svatostánku, kde se již scházeli kromě nás i místní. Otec Pavel zde sloužil společně s otcem Tomášem mši. Během ní zpívali místní mladí, při přijímání pak farníci bystrčtí vedení silnými hlasy Viktora Moravce a Františka Zajíčka. Postupně se přidávali i místní a znělo tak unisono k oslavě svaté Zdislavy. Po mši jsme dostali horký bylinkový čaj a koláčky, sešli zpátky do Kadolce a počkali na autobus řízený otcem Tomášem. A aby nám nebyl den krátký, pokračovali jsme do Heřmanova, což je dnes neobsazená farnost přiřazená ke Křižanovu. Prohlédli jsme si opravený kostel sv. Mikuláše i přestavěnou faru, která dnes slouží jako penzion. Využívá ji Biskupské gymnázium, Centrum pro rodinu a znají ji i naši ministranti a skauti. Její pronájem přináší peníze, které umožňují další opravy i financování farnosti. Za 110 Kč na noc je široko daleko nejlacinějším penzionem. Při slovech otce Tomáše o tom, jak si Heřmanovští uvědomili, že jejich farnost již nebude obsazena a co si neudělají sami, nebudou mít“, až zamrzelo, že na tuto farní pouť nemohla vyjet celá naše farnost.

Všude jsme se setkávali s vřelou a nefalšovanou radostí ze setkání místních s naším otcem Pavlem a kromě úžasného duchovního zážitku jsme dostali lekci, jak jdou věci dělat, a že záleží na každém, byť drobném skutku každého z nás. **KK**

Pro zájemce - <http://hermanov.info/texts/farnost/2014/2014-11-zdiva.pdf>

PS: Fotky z pouti jsou na farním webu.

Vesmírná historie

Kterak se eucharistie dostala na Měsíc

Celé to začalo průšvihem: posádka lodi Apollo 8 v prosinci 1968 kroužila jako první v historii kolem Měsíce. Tříčlenná posádka tehdy v přímém televizním přenosu sáhla po Bibli a ze vzdálenosti 400 000 km přečetla do ztichlého světa 10 veršů knihy Genesis. Kdo tehdy slyšel, tvrdí, že na tento zážitek nikdy nezapomene. Protože se však našli i odpůrci náboženským projevů v kosmu, NASA požádala budoucí výpravy, aby se religiálních projevů zdrželi.

Za několik měsíců, pár týdnů před prvním přistáním Apolla 11 na Měsíci šel člen jeho posádky Edwin Aldrin za pastorem D. Woodruffem z presbyteriánské církve v texaském Websteru. Počítal i s variantou, že se z kosmické výpravy nevrátí. Posádka Apolla 11 měla matematickou šanci 1:6.

Když Apollo 11 přistálo na Měsíci, velitel Neil Armstrong prohlásil, že je čas obléct skafandry. Aldrin ho požádal o malé strpení: nemusel mu nic vysvětlovat, strávili spolu tisíce hodin ve výcviku. Aldrin sáhl do krabičky s osobními věcmi a vyndal z nich malý kalich (viz foto), plastovou lahvičku s mešním vínem a hostii. Vše rozložil na malé plošince před záložním navigačním počítačem.

Armstrong rychle pochopil a nechal parťáka pokračovat. Není pravdou, jak se mnohdy traduje, že byl ryze technicky založený a že „nevěř v Boha, protože Bůh není letadlo“. Neil Armstrong byl věřícím člověkem a členem spojené metodistické církve.

Ale zpět k Aldrinovi. Na Měsíci promluvil: „... Chtěl bych požádat o několik okamžiků ztišení. Pozvat každého, kdo naslouchá, ať je

kdokoli a kdekoli, aby popřemýšlel o událostech posledních hodin a aby vyjádřil poděkování svým osobním způsobem.“

Vyzval k modlitbě za tento historický okamžik. Vysílání z Měsíce se pak na malou chvíli odmítelo: jen Armstrong a Aldrin věděli, co se děje. Aldrin otevřel plastickou lahvičku a nalil víno do kalicha. „V šestinové gravitaci se víno pomalu vlnilo a ladně stékalo dolů. První tekutinou nalévanou na

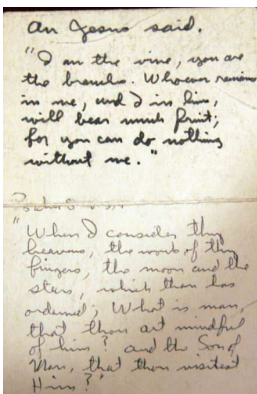
Měsíci bylo mešní víno a prvním pokrmem svatě přijímaní.“

Aldrin pak přečetl krátkou pasáž z Bible: měl ji napsanou vlastní rukou na kusu papíru (viz obrázek - Jan 15,5.) Ale slova nezazněla v éteru, Aldrin věděl, že by se sice zapsal do historie, ale zároveň by mnoha lidem na Zemi způsobil problémy. O tom, co se v oněch okamžicích na Měsíci odehrálo, promluvil s Armstrongem až po návratu.

Edwin (Buzz) Aldrin po čase vzpomínal, že měl zvolit jiný způsob oslavy přistání. Aby jím oslovil nejen křesťany, ale i věřící jiných náboženství. Kartičku o rozměru 7,5 x 12,5 cm s ručně přepsaným citátem z Žalmu (8,3-4, viz horní foto) který už pronesl do televize před návratem na Zemi a prodal ho v aukci v roce 2007. Vynesla 179 250 dolarů, tedy zhruba 4,5 miliónu korun.

Necelých 9 cm vysoký „lunární“ kalich věnoval Aldrin presbyteriánskému kostelu ve Websteru, kde je dodnes k vidění.

Tomáš Příbyl

Příběh

POHÁDKA O STAŘENCE

Byla jednou jedna staříčká babička. Nikdo nevěděl, kolik je jí let. Byla tak stará, že si vlastně pamatovala už jen své jméno. Stále jí něco trápilo, ale nevěděla co a byla smutná... Mnozí se jí snažili pomoci, ale nevěděli jak.

Tak se snažili být prostě s ní, aby nebyla opuštěná. Protože oni sami se chtěli bavit, radovat a být šťastní, mnohdy to řešili tak, že ji brali všude s sebou. Tu na taneční zábavu, tu na výstavu, někdy zase na výlet. Pokaždé však zavrtěla hlavou při odpovědi na otázku, zda se cítí lépe. Stále to nebylo ono. Mezi lidmi, kteří se o stařenku starali, byla i spousta věřících a tak se stalo, že jí jednou vzali v neděli do kostela na mši svatou. Ale to už byla tak slabá, že ji museli posadit na kolečkové křeslo. Když dojeli do kostela, babička ožila, ale nikdy si toho nevšiml, protože se všichni soustředili na mši. Světe div se, ona se začala dokonce i modlit s ostatními. A co víc, ještě si pobrukovala slova písně, která zaznívala koste-

lem za doprovodu varhan. Mše dospěla do okamžiku, kdy kněz podával věřícím Tělo Páně. Chvilí bylo ticho a tak se chrámem jasně nesl zpola zoufalý, zpola toužebný hlas: Já chci také! Kdo to byl? Lidé se začali otáčet. Slova zazněla z úst hlavní hrdinky tohoto příběhu. I pan farář to zaslechl a zapátral očima v davu. Tu mu padl zrak na drobounkou postavičku, která se třesouc pokoušela zvedat z vozičku. Po chvíli váhání prošel kostelem až k ní, sklonil se, něco jí pošeptal a udělal jí křížek na čelo. Ona se usmála, pokývala hlavou. Mše už pak bez přerušování pokračovala dál.

Od té doby se stařenka stala pravidelnou účastnicí bohoslužeb v kostele. Přistupovala i ke stolu Páně. Ano, k úžasu všech se tehdy poprvé zvedla ze svého vozíku a za podpory kolemstojících si došla pro SVĚ TĚLO PÁNĚ.

Jaká to je síla, která léčí nemocné, ko-nejší zarmoucené a dodává odvahu i chut jít životem dál?
-km-

O eucharistii

SPOJENÍ S KRISTEM

Slavením eucharistie se spojujeme s Kristem v jeho obětování sebe sama a jsme tak vyzváni, abychom se sami stali obětí, jak píše apoštol Pavel: „Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím: přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou! Nejsme tedy na prvním místě vyzváni, abychom přinášeli Bohu v oběť něco, čeho se chceme zbavit, ani ne jen almužnu nebo příspěvek na kostel, ale sebe sama. V tom je pozvání i pro ty nejchudší z chudých, protože „vždycky má co dát ten, kdo je ochoten dát sebe“, jak napsal sv. Petr Chryzolog.

Křesťanská oběť nespočívá v tom, že darujeme Bohu něco, co by bez nás neměl. Spočívá spíše v tom, že od Boha vše přijímáme a dovolíme mu tak, aby se nás ujal a aby s námi jednal podle své vůle. Bůh po nás nechce, abychom si vyráběli utrpení, ale očekává naši lásku a důvěru, synovskou důvěru v jeho záměry s námi. Do slavení eucharistie vstupujeme pochopitelně se vším, co prožíváme. S obětními dary přinášíme tedy i svoje vlastní trápení a těžkosti, ale s vědomím, že základním principem oběti není utrpení, ale láska. Jen láska může dát smysl utrpení a také je proměnit v oběť Bohu milou.

Vojtěch Kodet: O Eucharistii (duben 2014)

Modlitba za Národní eucharistický kongres

Bože, náš nebeský Otče, děkujeme Ti, že s námi uzavíráš z lásky smlouvu novou, věčnou, nej-světější, když nám Kristus na oltáři dává Svoje Tělo a Krev. Uč nás tuto smlouvu slavit, milovat a zachovávat. Požehnej, ať náš Národní eucharistický kongres obnoví v nás ctnosti víry, lásky, naděje a sílu k jednotě a vzájemnosti, aby společenství Církve neslo světu radostnou zvěst. Na přimluvu Matky Boží ať s novou a hlubší úctou přijímáme Tělo a Krev Tvého jediného Syna, který s Tebou v Duchu Svatém věčně žije a kraluje. Amen. • Otče náš • Zdrávas Maria •

**Národní
eucharistický
kongres 2015**

(více o kongresu na www.nek2015.cz)

Z našeho farního úřadu

Do náruče našeho Otce se vrátili

- 11. 4. Ludmila Možná
- 11. 4. Karolina Fasurová
- 17. 4. Božena Mašová
- 27. 4. Ludmila Růžičková
- 4. 6. Věnceslava Kratochvílová

Z vody a z Ducha svatého se narodili

- 15. 3. Kristýna Veronika Kolářová
- 4. 4. Marie Benešová
- 12. 4. Natálie Alžběta Dvořáková
- 26. 4. Tereza Pelikánová
- 3. 5. Vojtěch Jan Křtitel Vecheta
- 3. 5. Sofie Alžběta Petrášková
- 10. 5. Tereza Prokešová
- 10. 5. Dorota Silly
- 17. 5. Viola Marie Sedláčková
- 24. 5. Stela Balga
- 30. 5. Anna Folberová

Svatost manželství si udělili

- 23. 5. Petr Marčíšák a Valeria Theiss
- 23. 5. Juraj Hlavačka a Kamila Tranová
- 6. 6. Tomáš Kabrna a Karolína Konsbulová

Ke stolu Páně poprvé přistoupili

Barbora Borská, Vít Černý, Vojtěch Janáček, Jiří Jílek, Vojtěch Klimeš, Natálie Morávková, Petr Mrázek, Antonín Munzar, Mikuláš Přebyl, Anna Růžičková, Aneta Suchá, Nikola Tešnarová a Vítězslav Veselý

Dary Ducha svatého přijali

Sabina Matějčíková, Jana Magulová, Radim Charvát, Jakub Vizner, Ondřej Vizner, Martina Jeřábková, Veronika Zukalová, Ludmila Březinová, Libor Malinka, Otakar Valenta (všichni 24. 5. na Petrově); Terezie Cajzlová a Petr Vizner (oba 31. 5. v Brně-Zábřovicích) **-em-**

Od ucha k uchu

RÁNO PO SVATĚ V KÁNĚ GALILEJSKÉ

Hosté se pomalu probouzejí, většina z nich se drží za hlavu a sténá. Jeden zvláště „pře-
jásaný a přepitý“ muž prosí: „Já mám tako-

vou řízeň! Skočte někdo pro vodu...“

Ježíš se ochotně zvedne, že tedy půjde, když vtom všichni svorně vykřiknou: „NE! Ty už ne...!“ **-ov-**

Téma příštího čísla: Odevzdanost a důvěra

• **Předběžná uzávěrka příštího čísla: 15. 9. 2015** •

SETKÁNÍ – občasník farnosti u sv. Janů. ZDARMA. Vydává římskokatolický farní úřad Brno-Bystrc. Příspěvky, náměty a připomínky předávejte osobně na faře nebo pište na farabystrc@volny.cz. V tomto čísle byly využity materiály z www.nek2015.cz. Spolupracovali: E. Máchová, K. Malinková, J. Mrkvová. Vedoucí redakčního týmu: P. Šoba. Ilustrace: L. Jersáková, jazyková korektura: V. Šteflíčková. • Uzávěrka tohoto čísla: 3. 6. 2015, vyšlo: 21. 6. 2015. Příští číslo vyjde v říjnu 2015.

www.faby.cz